

»Kaj pa, če bi vidva zbolela — potem bi si želela svojo skrbno, zdelano mamo, kajne? Ali bi si želela morda drugo?«

»Jurček je kriv,« si je očital Pepček. »Ta bi najrajši venomer poslušal pravljice in največ zadržuje mamo. Zavaljo njega sem odšel.«

»Pepček si je to izmislil,« se je jezil Jurček sam nase, da se je dal zapeljati.

Starka je videla njune solze in je rekla prijazneje:

»Vi, otroci, ste prav za prav krivi, da mora mama zmeraj tako hiteti. Nič ne pospravite za seboj, letate za njo in jo zadržujete. Ko bi ji lajšali delo, bi imela tudi več časa za vas.«

Mili starkin glas je dečka nekoliko pomiril. Slednjič se je Jurček opogumil, ji pogledal v modre oči in dejal:

»Poboljšala se bova, teta. Samo povejte nama, kako bi spet prišla k mami. Večer je, in ne spomniva se več, kod sva hodila.«

»Vidiš, vidiš, deček,« je kimala starka. »Če bi mi Pepček tudi obljubil, da se bo poboljšal, bi vama

morda lahko pomagala, da bosta kmalu spet videla svojo mamico.«

»Obljubljam, teta, obljubljam,« je veselo rekel Pepček.

V tistem trenutku je starka izginila, kakor da se je v tla vdrla. — Dečka sta začutila tako nežno in prijetno sapico, kakor če veje skozi odprto okno topel zrak. Stisnila sta se k sebi kakor dva ptička. — Morda sta zaspala, morda se jima je vse to samo sanjalo, zakaj zjutraj sta se prebudila v svojih posteljah in nad njima se je sklinal mamin smehljajoči se obraz.

To pot ju mami ni bilo treba siliti, naj vstaneta. Skočila sta s posteljice, se lepo umila in nista polivala kave po mizi.

»Kaj pa je to? Saj vaju kar ne poznam, tako sta pridna,« se je nasmehnila mama. »Ali sta prava?«

»Sva, sva,« sta veselo kričala.

Zdajci se je oglasil tudi Janko:

»Zato sta tako pridna, ker je danes god in praznik, mama.«

Res je bilo tako. Jurček in Pepček pa sta sklenila, da bosta tudi po prazniku pridna. Saj sta bila vendar obljubila!

Pod dežnikom

„To je dobro, moja Breda, da sem vzel dežnik s seboj! Naj le lije, naj dežuje, nič se, Breda, mi ne boj!“

V maju vreme često laže,
Marko to od očka ve,
saj mu očka je profesor,
brez dežnika ven ne sme.

Danes se je ploha ulila;
Marko Bredi je priznal,
da ima glede dežnika
vendarle njun očka prav.